

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 1. januar 1955

Skal DU med til CANADA?

En spændende
og interessant tur
venter deltagerne

For første gang skal en verdensjamboree afholdes uden for Europa. Det er den ottende i rækken, og den skal afholdes ved Niagara-on-the-Lake i Canada i tiden fra den 18. august til den 28. august 1955.

Nu er det jo noget, der siger sig selv, at en deltagelse i denne lejr alene på grund af afstanden må blive dyr, meget dyrere end vi er vant til her i Europa — men på den anden side, ja, så vil oplevelsen ganske givet også blive så meget større for de spejdere, som måtte få lejlighed til at komme med. Og for at få mest muligt ud af den dyre transport har de danske spejdere slået sig sammen med de svenske og norske spejdere om et fællesarrangement i U.S.A. og Canada før selve lejren. — Det er klart, at noget endeligt program naturligvis ikke kan opstilles, før vi har set, hvor stor tilslutningen bliver, men efter de foreløbige planer ser det således ud:

- 23. juli: Afrejse med chartret fly fra København.
- 25. juli: Ankomst til New York.
- 25. Juli—2. august: Det er tanken, at de deltagere, der har slægt og venner i U.S.A. kan rejse på besøg til disse under denne tid —

på egen bekostning naturligvis. For de deltagere, der ikke har nogen bekendte eller lignende, bliver der arrangeret et særligt program.

- 3. august—17. august: Tre-fire dages ophold i New York, hvorefter turen går til Washington, ophold nogle dage og bustur rundt til de historisk berømte steder i nærheden og bl. a. besøg i automobilfabrikernes by Detroit. I Buffalo bliver der indkvartering i amerikanske spejderhjem.
- 18. august—28. august: Deltagelse i Jamboreen, herunder en række udflugter, bl. a. til de berømte Niagara vandfald.
- 29 august: Afrejse med fly til Toronto eller Buffalo.
- 31. august: Hjemkomst til København.

Dette program går ud over skoleferien, men ved forhandling med de pågældende skoleledere i hvert enkelt tilfælde skulle en dispensation næppe være umulig.

Og så må jeg hellere sige, hvad alt dette koster: ca. 3.000 kroner skulle dække alle udgifter — bortset fra lommepege — fra afrejsen i København til hjemkomsten til København.

Spejdere, der den 1. juni 1955 er fyldt 14 år og har bestået II. klasses prøven og som ikke er fyldt 18 år ved Jamboreens begyndelse, kan ansøge om deltagelse. Et mindre antal førere kan også tilsluttes holdet.

Ved visumansøgning til USA og Canada skal særlig sundhedsattest og koppevaccination foreligge — derom nærmere direkte til de interesserede senere — ligesom deltagerne skal være indstillet på at skulle fremstille sig personligt i de respektive konsulater ved ansøgning om visum.

Anmeldelse: For at vi kan se, om der kan stilles et tilstrækkeligt stort hold til chartring af den påtænkte maskine (ialt 70 mand fra Skandinavien) må vi indkalde en foreløbig anmeldelse, der ikke er bindende, men som på den anden side dog skal være alvorligt ment, således, at den er korpskontoret i hænde senest den 15. januar 1955.

Med spejderhilsen

Kay Lauritzen.

»Det er godt! Prøv kun endnu hårdere!«, lo Halvor drillende på sit dårlige engelsk, medens hans broder grinede fra øre til øre.

Peter krøb sammen ved deres fødder. Saven i hans hænder var halvvejs gennem den unge gran, hvis klæbende harpiks havde farvet hans fingre brune. Det hvide savsmuld fra savningen hang som mel i hans hår. Trods det friske, kolde vejr på denne aprildag var han meget varm. Omkring dem vågnede de svenske skove op ved forårets berøring.

»Det er altså meget nemt for jer«, sagde han tørt, »I er opvokset i dette. Intet under, at I er så hårdhuede!«

skære æbletræer i frugthaven hjemme, let træ gennem hvilket saven skar så let som ingenting, men dette var anderledes! Han kunne gøre, hvad han ville, saven blev ved at sidde fast i træet, Og så, ligesom han var sikker på, at han ikke kunne fortsætte et sekund mere og dog var besluttet på, at han ville, selv om hans arme blev rødglødende og faldt af, kom der et advarende råb fra Ragnar.

»Pas på«, råbte han og sprang frem. Træet gav en eksplosiv lyd fra sig og begyndte at svaje. Peter havde ventet næsten for længe i sine anstrengelser for at få saven fri. Han så det svajende træ, men var ikke klar over, hvor farligt og

han næppe havde kræfter til at tage de tykke bjørneskindstøvler af, som drengene havde lånt ham. Hans egne smarte, købt i High Street, Cadchester, for mange dage siden, var hurtigt gået i stykker under strabadserne.

»Det er virkelig et overvældende land«, sagde han anerkendende, da de gik videre, og han snusede ud i den klare, rene luft. Jordbunden var glat af grannålene og barken fra træerne. Stammerne, der var savet i interens løb og transportret til søer og flodbredder, blev nu slæbt ud i vandet som godmodige kæmpedyr, der skulle have en svømmetur.

Ned til dalens saværker var vand-

TØMMERFLÅDNING

En spændende fortælling om en rask drengs dåd i de svenske skove

Af PHILIP BRIGGS (The Scout).

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Idet han satte sig på hug på hælene, glad for en undskyldning til at trække vejret, så han på dem med nye øjne — fætrene med hvem han havde haft en morsom omend anstrengende ferie.

Halvor var som en ung fyr, så senet, at han øjensynlig slet ikke tænkte på den tunge oppakning, der var slynget over hans skulder. Med sit karakteristiske bleggule hår og lyse blågrå øjne var han som et billede af en nordisk gud. Ragnar var en nøjagtig kopi med undtagelse af, at han var mindre og mere tæbygget. De stod der i det grønne lys, der strålede ind mellem grenene, og de lo venskabeligt ad ham.

Peter tørrede savsmulden af sit ansigt, og hans brune øjne glimtede.

»Hvordan begyndte dette?«, undrede han sig højlydt, da han begyndte at save igen.

»Du sagde, at det at save et træ over var legeværk«, svarede Halvor mildt.

»Og så sagde vi, at du skulle prøve det«, fortsatte Ragnar, »du ser, det er ikke slet så let, som du troede«.

Det var det sandelig ikke. Peter havde hjulpet sin fader med at

tungt det var, det syntes så slankt og uskyldigt. Ragnar kastede ham til side lige i det øjeblik, da træet bragende faldt ned i de lave buske.

»Åh — take«, sagde Peter forvirret.

»Det var min fejl«, udbrød Halvor. »Jeg tænkte ikke over det. Du vidste det jo ikke!«

Hans ord var ligetil, men alligevel virkede de nedsettende. I et glimt placerede de Peter som en grønskolling, af den slags drenge som kommer til skade, fordi de ikke passer på.

Han rødmede, men sagde ikke noget, og de tre gik videre.

Halvors fader ejede ca. et tusind kvadratmil af dette skønne, trærige land, og han havde sin egen helikopter, der fløj fra lejr til lejr på inspektion på samme måde, som en chef hjemme i England tog sin vogn og inspicerede sine folk.

I dag var helikopteren til eftersyn, og da nogle varer skulle bringes til lejr nr. 5, havde drengene tilbudt at bringe dem derhen. Træfældningsforsøget var sket ved denne lejlighed.

Peter havde længtes efter at spørge, om det blev en lang tur, men stolthed hindrede ham. De fleste aftener var han så træt, at

vejen stadig den billigste og letteste.

»Men hurtigheden?«, spurgte Peter i ivrig interesse, for han havde læst om dette lands geografi, før han kom, og Hammarfors-faldet var berømt — ti miles sydende vand dansende i kum mod de begynte klipper. »I må få masser af splittet og ødelagt tømmer?«

Halvor grinede. »Kom, så skal jeg vise dig noget«, sagde han og gik bort fra skovstien og banede sig vej gennem vildnis af buskads i retning af tordenen af vand, der stadig havde lydt i baggrunden og havde ledsaget dem, lige fra de drog afsted.

Peter ønskede, at han ikke havde vist så stor iver efter oplysning. — Han vidste godt, at ethvert tungt skridt skulle gås tilbage igen, og de havde stadig en lang vej at gå. — Ragnar's meddelelse, at det kun var et kvarters gang, betød intet. Svenske miles var næsten fire gange så lange som engelske. Det skyldtes deres mærkelige metersystem, formodede han.

Stadig beslutsom og uden at tøve fulgte han dem pligtskyldigt. Men det syn, der mødte ham, da de kom igennem det sidste buskads og ud til flodbredden, var det værd.

En frådende masse af sort og hvid skum og klippe faldt i terrasseform i en uendelighed ned mod dalen miles borte. Et tågebælte som et slør fangede en regnbue i sin midte.

»Det er måden, hvorpå vi redder tømmeret«, sagde Halvor og pegede. Peter gispede, for han havde aldrig forestillet sig, hvordan et tømmerfald så ud. På spinkle flåder, ad den slyngede v-formede vandvej bygget over selve floden, mil efter mil, en flod på floden. De gled af sted i hurtig, vægtig regelmæssighed, omtrent 15 m mellem hver stamme.

»Hvordan bærer de sig ad med at få dem så regelmæssige?«, spurgte Peter, medens hans øjne funkede.

»Ved enden af den øvre sø«, forklarede Ragnar, »er der mænd med stokke med hager, der sorterer dem ud og prøver at forhindre dem i at gå i kludder. Vi skal vise dig alt det senere. Nu må vi skynde os til lejr nr. 5 og få frokost. Jeg er så tom som en gammel dåse«.

»Jeg kunne også nippe en smule«, sagde Peter. »Et dørrin og en kop genfer ville være godt«. Han lo, da han så deres forbavelse over hans slang. Det var sandelig rart for en gangs skyld at forbavse dem.

Lejr nr. 5 var overlykkelig ved at se dem, og frokosten var udmærket. På en eller anden måde smagte det herude under det duftende trætag fuldstændig forskelligt fra et hvilket som helst måltid, drengen nogensinde havde smagt.

Hans fætre viste ham, hvordan stammerne blev rullet ind i vandkanalen, hvordan de blev ledet hen imod det mægtige fald og andre detaljer, men de ville ikke lade ham gøre, hvad han ønskede — prøve at ride på en stamme, som mændene gjorde.

»Vi må sende dig hel tilbage«, sagde Ragnar muntret.

Hvis Peter havde næret håb om, at de kunne komme tilbage til hans onkels store hus 'i dalen med en statmetransport, blev det hurtigt tilintetgjort. Han og hans fætre vendte tilbage samme vej, som de var kommet og på deres flade fødder, og de følte sig oså flade. Han var endnu mere forbavset over sig selv, thi hjemme havde han været en udmærket vandrefugl, og havde meget ofte gået 30 miles om dagen. Men han gættede, hvad grunden

kunne være. Han havde været vant til at gå på jævne veje. Her var der vildt og ujævnt og sommetider farligt. Det var det, som var så anstrengende for utrænede muskler.

»Hvad skal vi lave på onsdag«, spurgte Ragnar, da de sad i det store, hyggelige køkken. »Vi kunne udforske havmøllerne, hvis Peter bryder sig om det?«

Forbavset over sig selv, rystede den gelske dreng på hovedet. »Jeg ville hellere gå op og kigge på arbejdet på søen igen«, sagde han. »Det var vidunderligt at se disse fyre skubbe rundt med stammerne, som var det tændstikker.«

Halvor så fornøjet ud. »Ha, hvad sagde jeg?«, udbrød han til sin broder. »Han har saft i sit blod trods alt. Ja, lad os gå derop og endda lidt længere, så du kan se de første af nord-øst sektor stammerne komme ind. Træer — disse er træer! Hvis en ruller mod dig så nær«, han spredte fingrene udtrykfuldt, »vil du blive dræbt. Nå, skal vi så aftale det?«

»Ragnar kan ikke tage med«, sagde hans fader beklagende. »Jeg har et ærinde til Alfald, og jeg kan ikke selv gå, fordi jeg skal tage mig af denne «amme-afskibning sydpå. Han bliver nødt til at hjælpe mig!«

»OK«, sagde Halvor let. I disse hårde, øde egne var ethvert par hænder og fødder værdifulde, og han og Ragnar havde fået megen fritid for at være sammen med deres fætter.

Halvor og Peter startede tidligt, de var ude før fem. En let frost dækkede jorden, og luften var så kold som et springvand. Peter var hemmeligt fornøjet over at opdage, at han endelig var ved at blive vant til livet og følte sig stærkere på benene, end han ville have troet for tre dage siden.

Da solen stod op, var de et godt stykke på vej til lejr nr. 5.

»Der er endnu lidt over en mile at gå«, sagde Halvor, »vi skulle nå frem ved 11-tiden!«

»Regnet efter engelske eller svenske miles?«, spurgte Peter leende.

»Ah, ca. 6 efter jeres regning. Vi er omtrent halvvejs«, svarede Halvor. »Men jeg tager en mere direkte vej, selv om den er mere ufarbar«.

»Jeg troede, jeg ikke genkendte landskabet«, sagde hans fætter, idet han så sig omkring.

»Nej, dette er et sted, hvor stormen gjorde så megen skade sidste uge. Se på det, det er skrækkeligt, et meget stort tab!« Tonen i skovmandens stemme var fyldt med smerte ved at se den frygtelige ødelæggelse. Skønne træer var løftet op med rode og kastet til jorden, splittet åbne mod de skarpe klippekanter, der dukkede op i denne del af skovene.

»Et eller to kan måske reddes«, Halvor iagttagte dem omhyggeligt, »det må vi undersøge senere. De er blevet opfanget af deres kamrater, så de læner sig imod dem, kan du se?«

»Ja, og de ser farlige ud«, gispede Peter, da han blev klar over, hvor svag støtten var.

»Det går sagtens, hvis vi går forsigtigt,« sagde Halvor, hvilken bemærkning Peter fremhævede lang tid senere, og som viste, hvordan selv en dygtig, stedkendt person kan tage fejl og blive uopmærksom.

De kom til en særlig tæt del af buskadset, hvor slyngede buske spærrede udsigten til, hvad der var forude. Halvor trampede fremad for at lave en sti til fætteen, da de hørte en ildevarslenende lyd over deres hoveder. Anbragt som en dødsfælde tværs over stien, skjult af enebærbuske, var en fyr revet op med røde og kun holdt oprejst ved nogle få grene. Balancen var væk ved Halvors handling, og ned mod dem kom træet kæmpemæssigt og knækkende.

»Tilbage,« råbte den svenske dreng.

»Pas på,« skreg Peter. Han var bagved og kunne bedre se, hvad der ville ske, og han vidste i dette frygtelige øjeblik, at Halvor ikke kunne slippe væk i tide. Han sprang frem mod faren i den hensigt at trække sin ven bort, men det var

for sent. Den anden dreng var trukket ned i buskadset og lænket fast der af tons på tons af knækkede grene, der lå over ham.

»Halvor, er du såret?« Peter skreg i rædsel. Han kastede sig ned på jorden og begyndte at grave sig gennem nåle og spåner i, hvad der forekom ham, som en evighed. Næsten øjeblikkelig kom håbet tilbage. Jorden var ujævn, og buskene og disses egne grene havde hindret uhyret i at falde fuldstændig ned. Et mellemrum på seks tommer havde reddet Halvors liv.

Da han imidlertid nåede ham, sank Peters hjerte igen. Drengen var bevidstløs, og en tynd stråle blod sivede langsomt ud af hans mund. En arm var øjensynlig brækket og sad fast under en stor gren. Uden mænd og stænger og save kunne han ikke blive befriet.

Peter følte sig fuldstændig hjælpeløs. Seks miles var der til lejren, seks miles tilbage — der var kun ringe valg.

»Tag dig sammen, din idiot,« sagde han hårdt til sig selv. »Han m'

have hjælp i løbet af den næste halve time«.

Der var ingen måde, hvorpå han kunne lave et signalbål. Hvordan kunne han skaffe hjælp? Helikopteren kunne bringe hjælp i løbet af ganske kort tid, den var færdig-repareret. Den kunne lande i den nærliggende åbning.

»Men det vil tage timer, før jeg kan nå tilbage og sige dem, hvad der er sket,« drengen hulkede næsten i følelse af sin hjælpeløshed. »Men jeg må gøre det på kortere tid, end det nogensinde er blevet gjort før. Stop, jeg må hellere efterlade en seddel«.

Han fiskede en lap papir og en blyant frem fra lommen og skrev:

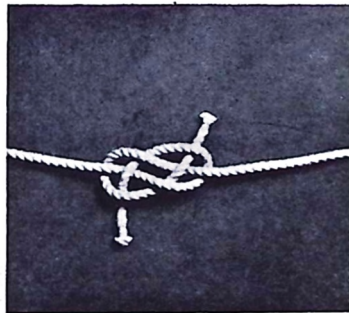
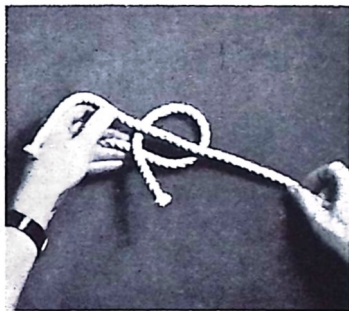
»Gået efter hjælp. Vær ikke bange. Peter«.

Han foldede papiret sammen og stak det i Halvors raske hånd. »Hvis han blot så mere levende ud,« stønnede Peter. Og så startede han hjemad, snublende, løbende og kravlende. Han standsede for at trække vejret, og en uendelig en-

MÅNEDENS KNOB ved lpm

HELLING bruges til at binde meget tykke tove sammen med. De kan nemlig ikke tåle at blive krøllet så snævert sammen, som i et Råbåndsknob. Knobet skal ikke trækkes sammen, men tampene skal snøres til langtovene som på billede 4.

somhedsfølelse her i den store skov greb ham. Det var dog noget at lytte til Hammarforsfaldet, der løb ned i dalen. Det var i det mindste en slags selskab og hjælp ham med hensyn til retningen.

Hans retning!

En tanke, der pludselig greb ham, gjorde Peter fuldstændig kold af frygtelig beslutsomhed. Naturligvis, der var udvejen!

Han kunne nå dalen dernede i løbet af nogle minutter i stedet for timer. Hvis han turde? Naturligvis turde han. Han var nødt til det!

Han havde vendt sig og løb mod vandfaldet. Dumt? Det var tosset! Men Peter bed tænderne sammen. Hvis han selv blev dræbt, ville Halvor ikke være værre stillet. Drenge måtte have hjælp i løbet af den næste halve time, hvis han skulle beholde livet. Han var ligbleg, — sandsynligvis indre blødning. Der var ikke andet at gøre.

Han nåede faldene og tøvede ikke. Med hænder som klumper af is løsnede han sin frakke og kastede den og støvlerne fra sig. Han måtte være så uhæmmet og fri som mu-

ligt. Han greb fat i stålkonstruktionen til den interimistiske kanalbro og begyndte at klatre op ad den. Han var allerede gennemvåd af skumsprøjtet fra faldet, men det gjorde ikke noget. Det var forfærdelig vanskeligt at klatre opad og opad. Stativet var slimet og grønt. Kun den kendsgerning, at broen var af jern, gav ham støtte. Hvis han faldt ned på klipperne underen?

Nu og da flød vandet over ham over kanten og gav ham et bad af søvand, i hvilket isen først var smeltet for nogle dage siden. Så greb han om kanten, fik fødderne sat fast og trak sig i brysthøjde over træværket for at se. Hans hjerte snørede sig sammen.

De var ved at flåde nord-øst sektorens stammer. Imod disse havde stammerne forleden været det rene pindebrænde. Den ene efter den anden gled hurtigt og brusende forbi, idet de rejste sig og faldt lidt i en mærkelig rytme, som var deres egen, rullede fra side til side som dyr, der vælter sig, rullede engang imellem helt over for så at komme dryppende op med den anden side.

»Det er nu eller aldrig«, mumlede Peter, men han var for længe siden holdt op med at tænke over eventyret eller endog føle ret meget. — Alt, hvad han kunne sanse, var Halvors blege, blodstænkede ansigt og hans halvtlukkede øjne.

Han ventede med en mærkelig ro på den næste stamme — en stor en!

»Gud give, den ikke ruller omkring«, tænkte han, og halvt sprang, halvt kravlede op på den, da den fløj forbi. Det måtte gøres i et sekund. Så lå han tværs over stammen med armene om den, så langt han kunne nå, og knæene klemte sammen om den med al sin styrke.

Som et lyn blev han ført afsted. Den åndeløse fart var forfærdelig.

Brølet fra faldene var i hans øren, tordnede gennem hans hoved, så han syntes, han aldrig ville kunne høre igen. Han var iskold og følte sig syg. Men hed frygt kom op i ham, da han følte, at giganten, han red på, var ved at dreje sig.

»Hold fast, hold fast«, hans læber formede uden lyd ordene, som han lå med dem presset mod den rå bark. Han åndede dybt, borede

MÅNEDENS KNOB ved lpm

DIAMANTKNOB laves af en Helling med temmelig lange tampe. Hold Hellingen vandret og før en tamp nærmeste vej udenom langtovet i den anden side af knobet og derefter op gennem midten — derefter det samme med den anden tamp. Så er der et alvorligt stykke arbejde med at få knobet til at se pæn ud. Den bruges ikke til noget.

fingerne dybt ind i den hornede overflade og ventede.

»Drejer de altid helt om, eller sejler de af sted flere miles på den nye køle. Han vidste, at hvis han gav slip, ville han blive indhentet af den næste stamme og slået mod kanten af den interimistiske bro.

Hvor langt var han kommet? — Hvor lang tid skulle endnu gå med denne vilde ridetur på stammen? Han turde ikke løfte hovedet, for at bevægelsen ikke skulle forstyrre uhyret og sætte den i sving igen. — Men han prøvede at kaste et sidelæns blik fremover og gyste af skræk. Et skinnende bånd af vand og atter vand strakte sig foran ham.

Men det var bestemt dalen, der lå langt fremme. Han så i det fjerne røde punkter, som ganske givet måtte være beboelser og ladebygninger. Der var et glimt af blå fra den lavere sø og savværkernes mørke omrids.

»Hold ud tre minutter, to minutter måske, og jeg vil være der«, sagde Peter til sig selv. Bevægelsen var ikke mere så hurtig. Vandvejen mindre stejl. Søen kom nærmere. Mærkeligt hvor tåget alt tog sig ud. Alle disse små figurer på tømmerflåderne på søen var mænd, der med deres stager med hager greb og ledede stammerne efterhånden, som de gled ind i det åbne vand og langsomt mistede fart. Mændene dansede omkring og råbte.

»Hvorfor mon«, tænkte Peter undrende.

»Per, Lars, se der! Hvad er det, der kommer ned ad vandvejen? — Det er en dreng, nej, en hund. Nej, nej, jeg siger jer, det er en dreng, det er den engelske dreng! Hvad i alverden laver han? Frem, mænd og gribs hans stamme. Ellers drukner han!«

De trak den næsten bevidstløse dreng bort fra hans stamme og bar ham i land, og han klyngede sig til dem og bed svagt i deres arme i et forsøg på at påkalde deres opmærksomhed, for han havde ikke kræfter til at tale, kun en hvisken kunne han få frem, og han måtte fortælle dem — noget. Hvad var det, han måtte fortælle dem? Han kæmpede med sin hukommelse og kom så pludselig med et chock tilbage til virkeligheden.

»Halvor, han er på stedet, hvor stormen har raseret. Han er fanget af et sort grantræ. Det er lige efter

krattet ved de vilde hindbær på genvejen til lejr nr. 5«.

»Jeg kender stedet«, sagde Lars hurtigt. »Vær ikke bange, min dreng. Vi skal nok få fat i ham«.

»Helikopteren?« spurgte Peter.

»Ja, ja, piloten tog olie på for en halv time siden — det var heldigt. Han vil være hos den unge herre, før du får tørt tøj på!«

»Jeg tager med«, sagde Peter, men medens han talte, blev alt sort for ham, og han gled ind i bevidstløsheden.

Han kom til sig selv i en seng nogen tid efter, halvt begravet i tunge tæpper, varme sten ved hans fødder og smagen af brændevin på tungen.

»Sikken en ståhej«, klagede han.

»Nå, er det en ståhej?«, gispede Halvors fader. »Du, der reddede min dreng. Og for at gøre det måtte du gøre den mest vanvittige ting, nogen mand i dette trælend nogensinde har hørt om? Din tossede

knægt, du fortjente at have knækket halsen!«

Det var imidlertid Halvor, der var den mest rystede. Omhyggelig pleje bragte hurtigt den stærke dreng på fode igen, men han kunne ikke glemme, hvad Peter havde gjort.

»Hvis det havde været for at redde kongen, ville jeg ikke have turdet«, sagde han sløvt. »I englændere er mærkelige. I er sejle på jeres egen måde, og jeg lo ad dig. Jeg forstår ikke, hvordan du kunne gøre, hvad du gjorde!«

»Åh, hold op«, sagde Peter utilpaset. Og så glimtede hans øjne muntert.

»Jeg kunne simpelthen ikke tænke mig at spadsere hele den vej tilbage i disse bjørneskindstøvler, og endog måtte skynde mig«, forklarede han, »jeg tror ikke, at hverken du eller Ragnar nogensinde har gættet det, men, ved du, ofte var mine fødder ved at dræbe mig på vore ekspeditioner!«

Af Falkepatruljens krønike

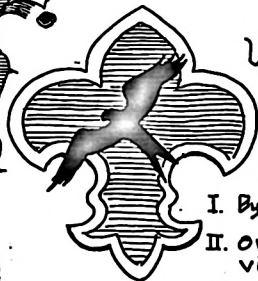
Patruljemøde Mandag, den 20. dec. 1954.

På dette sidste møde i det gamle år undlod vi at træne og øve og hyggede os ved en længere rådsild

Vi drøftede det nye år og de mange ting, vi gerne ville nå at prøve i dette år. Vi blev klar over, at vi måtte sætte os nogle mål

Det gjorde vi
og nedfældede
det på et
pergament
dokument -
og skrev
under.

Her er en
skitse af
det dokument,
vi hængte op
på patrulje-
væggen:

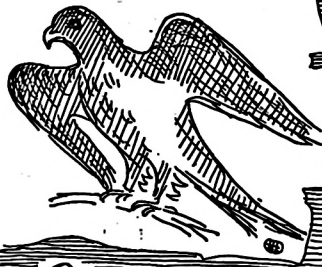

Undertegnede medlemmer af
Falkepatruljen erklærer i 1955 at
ville løse nedenstående opgaver
samlet:

- I. Bygge et signaltårn, mindst 4 meter højt.
- II. Overnatte mindst een nat i et selubygget vindskjul.
- III. Indbyde en anden falkepatrulje til en fælles week-end lejr i sommertiden
- IV. Lære at binde stoleknob.
- V. Lære patruljesangen uden ad.
- VI. Skaffe patruljen en fast lejrplads, hvor vi vil overnatte mindst 4 nætter i 1955.

Svend Kaj Lars Steen
Viggo Søren Jensen Torken

Lars

slid og slæb, om sejr og nederlag, men minder der aldrig vil glemmes.

Nu prøver vi, om vi her midt i

Korpset kalder til

Landsskovmandsturnering

Første brev fra turneringens leder BENT ANDERSEN, Aarhus

Det er ikke spor for tidligt at gå i gang, hvis du vil være med blandt de udvalgte, der skal kæmpe den store dyst i påsken. Der er slet ikke så lang tid til, og den, der ønsker at være med i slutspurten, skal allerede nu tænke på, at spejderfærdigheder ikke kan opøves på få dage, at det er tåbeligt at styrte sig ud på en 30-40 km lang vandring uden at være i form, og sidst, men ikke mindst, at Himmelbjerget er højere end de fynske bakker.

TURNERINGEN BLIVER VED RYEKOL

Og Himmelbjerget — nærmere betegnet egnen om korpsets førertræningscenter »Ryekol« — skal i år danne rammen om landsskovmandsturneringen. »Ryekol« ligger midt i et herligt terræn, store bakker med lyng, der er i stand til at suge den sidste kraft ud af de trætte ben, Danmarks længste å og de dejlige søer åbner store muligheder for at lave en god skovmandsturnering, her kan sejles, bygges bro, faldes i vandet, der er næsten ingen grænser for, hvad der kan ske.

KRÆVENDE TERRÆN

Hertil kommer, at alle disse herligheder ligger midt i et stort skov-

distrikt, hvor kendskab til kompas og kort er nødvendigt, hvis man ikke vil alt for lange omveje. Du

kan altså se, at terrænet er i orden. Hvad der ellers skal ske, ja det er naturligvis en hemmelighed, men udvalget, der skal udfylde rammerne, er i gang med at udtænke planer. De tidligere turneringer har jo været store oplevelser for deltagerne, — de er kommet hjem med minder om herlige dage, om

Bliver der mon stegning på spid?

Jylland kan lave en turnering, som kan sætte jer på prøve. I vil komme ud for ting, der senere hen, når strabadserne er glemt, vil stå som herlige minder om glade spejderdage.

Som tidligere år vil den første udvælgelse ske i divisionerne, hvor du og din kammerat må være blandt de bedste for at komme med.

Nu ved du det i god tid, tag så fat på dit skovmandsarbejde, meget kan endnu nås, her i livet får man intet forærende, vil man nå noget, må man gøre noget for at nå det.

Gør dit bedste for at komme med, vi skal gøre, hvad vi formår for at skabe en skovmandsturnering, du kan få glæde af.

Med spejderhilsen

Bent.

RYEKOL ved Gl. Rye bliver centrum for landsskovmandsturneringen i påsken. Forhåbentlig er du blandt dem, der skal færdes i det pragtfulde terræn omkring Ryekol.

Medens disse linier skrives på Erika'en, suser den kolde blæst udenfor. Vil den bringe sne med sig, vil kulden holde sig, eller er det regnvejir igen i morgen? Vi ved det ikke, men vi håber da på, at vi får nogle snevejrdsdage her i løbet af vinteren, så vi kan komme ud og boltre os i sneen, og det gerne på en solskinsdag, hvor solen skinner koldt på sneens hvide tæppe.

Nu er det jo sådan med vort klima, at sneen nok kan komme hurtigt, men den kan også forsvinde hurtigt, og skal vi nå at have glæde af den og udnytte den til nogle dages begivenhedsrigt spejderliv, så må vi have forberedt os til sne-dagene og planlagt, hvad vi skal, så vi ikke skal bruge tiden til det, når sneen er der, og så måske ikke nå at få glæde af den.

Mon ikke det er sådan, at halvdelen af glæden over oplevelser i sneen er den, at det hele sker så pludseligt, og planlægger du derfor ikke allerede nu, vil du opdage, at du er ved at gennemarbejde detaljerne, når tøjvejret har sat ind! Og det vil jo ikke være så godt.

Lad mig nævne en af de vigtigste ting, og det er at være i stand til meget hurtigt at komme i forbindelse med patruljekammeraterne. Kan du få samlet hele patruljen straks efter skoletid, eller vil der hengå så lang tid, at det er blevet mørkt og dermed for sent at komme af sted? I det følgende vil der fremkomme nogle forslag til hjælp ved planlægningen.

TRAVETURE

Traveture i snevejir sammen med patruljekammeraterne frembyder en mængde muligheder for forskellige oplevelser og eventyr, som man ikke kan opleve i den varme sommertid, og det er vel værd at opleve. Alene naturoplevelsen, når det strålende solskin kaster et glimtende skær tilbage fra den uberørte sne, eller den særegne stemning, der kommer frem, når dagen går på hæld, og man færdes over den øde og tavse sneklædte jord med tunge skyer på himlen, der giver landskabet et næsten uhyggeligt og hemmeligt udseende.

Planlæg i alle tilfælde en halvdags travetur, eller endnu bedre en week-end. Måden, som I skal have med, skal I have aftalt hvilken del af den, den enkelte tager med.

Du vil opdage, at det at finde stier og lave en kortlægningsøvelse ikke er så let, som når landskabet er grønt. Der er derfor god lejlighed til at prøve dine evner med kortlægning. Husk, at det er mere anstrengende at gå i sne og forvent derfor ikke, at du kan gå langt i løbet af en dag.

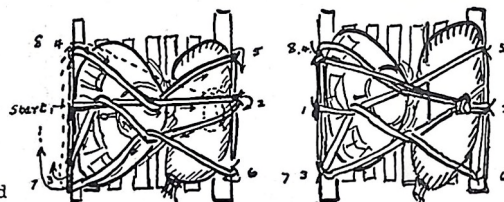
SLÆDE MED

Hvis I skal på en week-end tur, vil det være klogt at medbringe en slæde, hvorpå I kan anbringe jeres oppakning. Det kræver lidt øvelse at få anbragt oppakningen rigtigt på slæden, men hvis du bruger »Single Diamond Hitch«, som er vist

Er du klar - hvis vi får sne?

Gamle Vibe giver ideer til snevejrdsdagens spejderliv

Foto: FRITZ LERCHE

Single Diamond Hitch

her på tegningen, så bliver rygsækken fastgjort rigtigt. Jeg vil gerne lægge et godt ord ind for brugen af slæde, fordi den sætter dig i stand til at bære en eller to ekstra ting til overnatningen, som du ganske naturligt ville udelukke, hvis du skulle bære alt på din ryg.

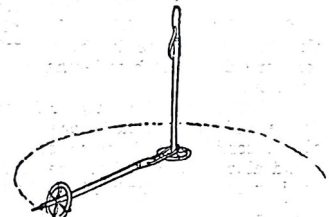
Rast for overnatning vil du enten fryde dig vældigt over, eller du vil sidde og ryste af kulde. Jeg foreslår, at du, hvis du aldrig har prøvet et sådant eventyr før, arrangerer det, så du sover i en lade, for det er vidunderligt varmt i halmen, og selv om du er sej, og selv om du sover godt, er det en kendsgerning, at på sådan en tur skal du have ordentlig hvile.

Hvis du imidlertid vil slå telt op, byg så en lav mur af sne rundt om ydersiden. Den vil holde blæsten borte og gøre teltet meget mere behageligt. Jeg prøvede engang at bygge en snehule med mine kammerater, og skønt to trediedele af opbygningen var pælc, nåede vi aldrig taget. Du kan være heldigere, og jeg har hørt om en helleg måde at gøre det på. Og her er den; det er Grey Owl, der har fortalt den:

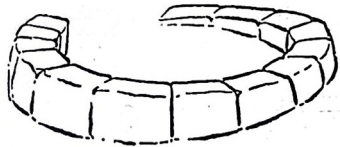
IGLOOEN

Her er en opskrift, som kan anvendes, men den forudsætter, at

der er tilstrækkelig hård sne i et tykt lag, så at blokkene kan skæres ud og transporteres til byggepladsen uden at gå i stykker. Prøv at finde et sådant lag op ad en skråning, hvor vinden har blæst sneen godt sammen. Pladsen, hvor iglooen skal være, trampes godt med skiene, og derefter afsættes målene, f. eks. som tegningen viser, med to skistave, og så fordeles rollerne; en bygmester, 2 eller flere bærere og

en eller flere blokudskærere. Blokkene udskæres med snespader (konstruer dem selv!), og bygmesteren lægger dem på den afsatte cirkel (se tegningen), så at

deres overflade danner en spiral og skråner ind mod midten. Under opbygningen påser bygmesteren, at de enkelte blokkes mellemrum ikke kommer over hinanden, da det vil gøre væggen svag, og at blokkene bliver stadig tyndere, jo højere væggen kommer op, for at mindste kuppelens vægt. Sådan fortsættes, til der kan mangles en blok midt i taget. Den udskæres med

særlig omhu efter mål og skal have facon som en afbrudt kegle med spidsen nedad. Når den er sat på plads, er bygmesteren lukket inde, og han skærer derefter udgangen i læsiden. Denne udgang forsynes med en tunnel, så det ikke trækker. Indvendigt glattes væggene fuldstændigt jævnt, det er meget vigtigt, at dette arbejde gøres med den største omhu, da selv en lille ujævnhed medfører drupp. Udvendigt fyldes alle sprækker mellem blokkene omhyggeligt med sne. Man kan stikke et lufthul i taget med en pind, men det er ikke nødvendigt. Når alle er kommet ind i iglooen, trækker sidste mand en specielt udskåret blok ind i dørbningen, så at også denne lukkes tæt, og så kan man blæse på vejret og kulden, hvis man har sovepose, underlag, tæppe og sweater med.

FUGLEBORD

Så meget om week-end ture. Lad os nu se, hvad vi ellers kan finde på enten hjemme eller på bytur. Bygningen af et lille fuglebord, på hvilket er anbragt forskellig føde, morer dig ikke alene, men er en god gerning mod de fjedrede dyr. Lav et kighul, hvorfra du kan se dem, og du vil finde det interessant at iagttage, hvad de forskellige fugle spiser, som kommer til fuglebordet. Husk at stille en skål med varmt vand ud hver morgen.

SPORING I SNE

Dyrespor er synlige i snevejir, eller for at være mere korrekt, de er mere synlige, og jeg tvivler ikke om, at du vil være i stand til at

genkende dyr som harer, og de forskellige slags fugle uden besvær. I hvert fald foreslår jeg, at du kontrollerer dit kendskab, så at du, når du ser spor i sneen, bedre vil forstå deres betydning.

De steder, hvor du særlig kan finde spor, er der, hvor dyrene søger føde, og i skovene, hvor der er rådyr, kan man se, hvor barken er gnavet af. Harer gnaver også barken af unge træer, når de ikke kan få anden føde. Vidste du, at de gnaver af barken rundt om grenene eller skudene? Man kan let kende mærkerne af deres tænder.

En anden oplevelse af helt forskellig slags, som det er værd at deltage i, er at sende et par spejdere af sted forud for de andre med instruktioner om at gå til en bestemt plads, men uden særlige instruktioner om, hvad de skal foretage sig på vej derhen. De andre skal så skrive en rapport om, hvad de har set af de forudgående spejders spor. Kontroller bagefter. Du vil blive overrasket, hvor dygtigt du kan blive. Dette er meget morsomt under en travetur i sneen.

JERES GOOD-TURN

Husk endelig, at på grund af snevejret er der et stort antal gode gerninger, som viser sig hver dag, og som vi sommetider er tilbøjelige til at overse i vore anstrengelser for at mere os selv. Mange gamle mennesker falder og brækker deres arme og ben, når der er sne og is på jorden, og vejrydning er derfor en pligt, som enhver spejder bør opfylde, når der er faldet sne.

Jeg foreslår, at du samler lister med navne og adresser på gamle mennesker i din nærhed, hvis fortove bør fejles, og organiser en slags »operation snevejir-plan«, som bliver udført lige så snart, der er faldet sne.

Ydermere, fordi folk er tilbøjelige til at brække arme og ben, når de falder på glatte veje, skal du sørge for at kontrollere, at alle i din patrulje ved, hvordan de skal behandle tilfælde af den art.

Efter at have læst alt dette, vil du måske sige, at der ikke er meget i det, som du ikke allerede vidste, og det håber jeg er sandt, men hvad jeg ønsker at indprente jer, er, at mange mennesker går ud i sneen for at mere sig, og i virkelig-

heden ikke får så megen morskab, som de kunne få, fordi de ikke kan tænke på noget andet og bedre end at kaste med snebolde.

Snekastning er en udmærket sport, og jeg er den første til at glæde mig over en sneboldkamp, men at blive ved med det hele dagen er et spilde tiden, for at sige det rent ud. Så vil jeg opfordre jer til at lægge planer med jeres spejdere for at få fornøjelse ud af den sne, som sikkert kommer om en uges tid eller to, ved at tage ud og få et rigtigt spejderliv!

Gamle Vibe.

ET SKØJTESEJL

kan man godt selv lave sig. Vi har jo savnet sneen i tilstrækkelig mængde de senere år, så der er ikke blevet til megen skiløb eller kælkning, men frost har vi normalt haft nok af, så der har været fin lejlighed til at lære det ædle skøjteløb.

Et sejl ville sætte mere gang i sagerne — men ganske vist også gøre løbet mere farligt, og du må huske at tage hensyn både til dig selv og ikke mindst til andre.

Sejlet konstrueres over to stænger (type som telstænger er udmærket). Det er praktisk, om der er et forlængerled som på den todelte telstang, så man kan afmontere sejlet ved transport og opbevaring.

De to stænger krydses og fastgøres til hinanden ved en besnøring. Sejldugen har form som en drage, og på tegningen kan du se nogle målangivelser, der egner sig for en voksen. — Jo mindre du er, desto

STYRBORD — BAGBORD

Spørger du en sømand, hvad et fartøjs sider kaldes, vil kan sandsynligvis svare »styrbord og bagbord« og ikke »bagbord og styrbord«.

Hvad er mon grunden til, at han nævner styrbord først? Ja, for at forstå det, så må vi tage et spring tilbage i tiden, helt til søfartens barndom, da det for en landkrabbe så mærkelige sømandssprog dannedes. De benævnelser, der bruges om bådene og deres forskellige dele, om arbejdet om bord o. s. v., er hentet fra forskellige sprog og tidsaldrer. De gennem tiderne dominerende søfartsnationer har leveret de udtryk, der stadig bruges og holdes i hævd.

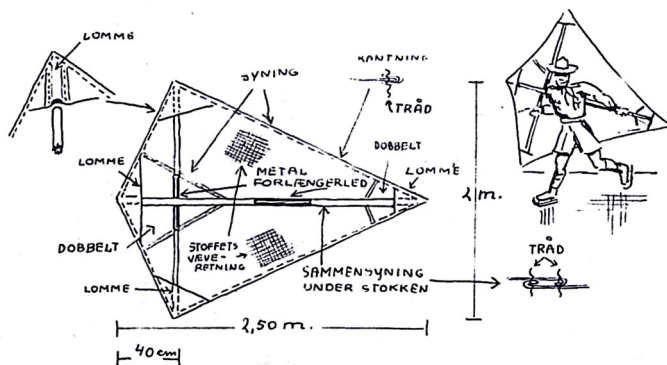
Da man for mange, mange år siden begyndte at anvende sejl i robåde, blev det for besværligt at styre med årer på begge sider af båden. En åre, som efterhånden blev større og også kraftigere end roårerne, blev anbragt agterude. Styrmanden, manden der blev sat til at passe styregrejerne, havde åren til højre for sig, idet den var fastgjort ved rælingen. Se, det var ved mindre både. Når talen var om

større både, så måtte man bruge en større styreåre, og den var vanskeligere at styre. Styrmanden måtte da stå op og holde i den med begge hænder, og derved kom han til at stå med ansigtet vendt fremad, medens brystet vendte mod fartøjets styreside. Derved havde han den anden bådside bag ved sig, og den blev af styrmanden kaldt for bagside.

I engelsk sømandssprog kaldes fartøjssiden for »board«, det betyder brædt eller planke, og udtrykket »bord« betyder i sømandssprog hos os fartøjssiden. Derfor kaldes fartøjssiderne for styrbord og bagbord.

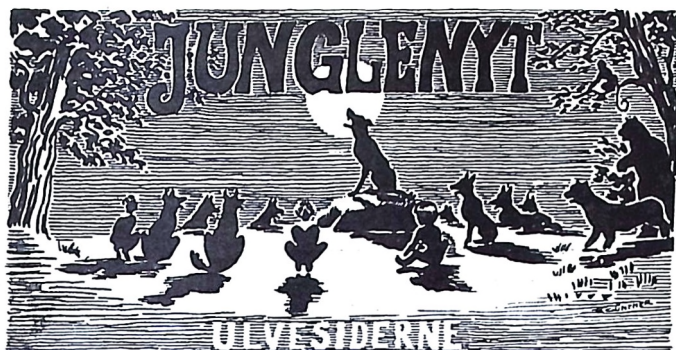
Fra begyndelsen har styrbordsiden været opfattet som fornemmere end bagsiden — bagbord. Befalingsmanden om bord holdt gerne til på styrbordsside. På dækket var det hans private promenade-dæk, og under dækket lå hans kahyt på den side. Som følge heraf skulle fartøjet i havn fortøjes med bagbord vendt mod kajen. Befalingsmanden måtte ikke forstyrres af det støjende liv på land. I engelske fartøjer kaldes bagbord også for portside. Port betyder havn — havnesiden.

Specielt i engelske fartøjer lever denne sædvane endnu i vore dage, så du forstår nu, hvorfor en sømand aldrig siger bagbord og styrbord, men altid styrbord og bagbord. **Old sailor.**

mindre må du lave sejlet. Selv et lille sejl har man glæde af. Hvor stængerne stikkes løst ind, laves nogle ekstra forstærkede lommer.

Der hviler et stort tryk på disse lommer. På den ene tegning kan du se, hvorledes du holder fast i sejlet ved starten.

RASK ULVE- UNGE

Her ser I et billede af Søren Kier, som nu er rykket op som spejder i Rudkøbing.

Imens Søren endnu var ulv, havde hans forældre en dag besøg af en familie med en søn, som var omtrent jævnaldrende med Søren.

Denne dreng var på et tidspunkt alene i haven, og her var han, uden at nogen havde opdaget det, gledet ned i en dam.

Nogen tid efter kom Søren tilfældigt ind gennem haven, og hans blik fangedes af noget underligt rødt, som flød på vandet i dammen. Pludselig slog det ned i ham, at den lille dreng, de havde på besøg, havde rød frakke på.

Søren løb nu, så hurtigt han kunne, hen til dammen og fik med stort besvær trukket drengen op på land. Da det var gjort, fik han tilkaldt hjælp.

Havde Søren ikke haft øjnene med sig og været så hurtig i vendingen, var drengen druknet.

Søren har modtaget bronzekorset for livredning som tak for sin resolute optræden.

Strif.

Kære Ulveunger!

Jeg — en gammel grå Akala — vil her fortælle jer, hvad en lille civilnål kan være årsag til.

Da jeg fornylig var en tur i Grækenland og derved også kom til Kreta — en stor ø i Middelhavet med en ældgammel kultur — stod jeg på damperens dæk for at se på menneskemylderet på kajen og losningen i havnebyen Suda Bay i nærheden af Canea. Det var en havn, hvor der også var en stor marinestation, og man måtte ikke fotografere. Derfor var der en slags marinepoliti, der passede på.

Da jeg nu stod der ved landgangsbroen, så een af disse marinere, at jeg havde mit civilembem på og spurgte, om jeg var spejder, idet han pegede på det. Jeg svarede naturligvis ja, og fortalte, at jeg var flokfører i Virum i Danmark i nærheden af København. Jo, han var da både trops- og flokfører for søspejdere der, og om jeg ikke kunne tænke mig at se deres trops-hus, hvilket jeg meget gerne ville, men tiden var så fremadskridende, at vi skulle sejle, så vi måtte opgive det, men aftalte så at ses igen på hjemvejen et par dage efter.

Jeg havde så et par dejlige dage i Hpakeion (Candie) og vi begyndte hjemrejsen og ankom til Suda Bay igen og så efter vores

Alle tolv

Paw, BF Søren Paltorp,
5. Østerbro flok.
Hathi, BF Holger Petersen,
Emdrup flok.
BF Nils Lundby,
Gylden Sax flok.
BF Hans Larsen,
1. Gelsted flok.

ven. Vi — der var foruden mig et par gamle spejdere med på turen — gik i land og fandt ham på kajen, travlt beskæftiget med sit job, men dette overlod han til en anden, og bad os følge med. Vi gik så op i byen og Zak. Kalairzaxis, førerens navn, forærede mig sin civilnål og beklagede, som den syd-lænding han var, at han ikke havde blomster, da han jo ikke vidste, hvornår vi kom. Vi så nu tropshuset, der så akkurat ud som ethvert spejderhus ser ud herhjemme i Danmark. Huset var inddelt således, at hver patrulje havde sit hjørne og havde udsmykket det efter deres smag. Ulvene havde et hjørne for sig selv. Tropsstander og flokstander var der også, men ulvene har ikke særlig lov og løfte. Der var 32 ulveunger og 33 spejdere der i trop og flok. Det var en oplevelse.

Jeg fik et par morsomme skaller fra en slags musling med hjem og et par spejderblade, skrev i deres gæstebog og fik hosstående billede af flokken. Efter at vi havde fået et

dejligt glas orangeade — Kreta eksporterer masser af appelsiner — gik vi tilbage til vores skib, og inden vi sejlede, kom der et par — jeg tror, de var skovmænd — med en hilsen og en stor buket blomster — jeg var meget overvældet og skyndte mig at give dem vort flokbånd, divisionsmjrke, og naturligvis fik tropsføreren min danske civilnål.

Kof.

En ulv der havde øjnene med sig.

Tom Olufson, der er ulveunge i Thøger Larsens flok, Lemvig, opdagede en dag i oktober måned, at der drev en dreng rundt i livløs tilstand i havnen. Tom henvendte sig straks til en fiskehandler, der var i nærheden, og denne havde held til at få den lille dreng op, som var faldet i vandet. Drengen blev kørt på sygehuset, og han redede livet.

Det er godt at høre, at der var en ulveunge, der havde øjnene med sig.

Skovulvene, Dyssegaard har været på 30 km vandring med 24 ulve. Alle klarede turen.

PIONERTROPPEN og dens 2 FLOKKE har holdt 10-års stiftelsesfest. Her er nogle af ulveungerne med deres morsomme masker.

Birkeflokken

i Birkerød har været på 30 km vandring. Der deltog 11 ulve, som alle gennemførte.

30 km

var målet for 5 ulveunger fra Skårup flok på en tur i november. De glæder sig nu over den fine bælteplade, beviset på at have gennemført.

15 raske ulve

fra IV. Skjoldungeflokk i Holbæk har gennemført 30 km vandringen, og de har dermed erhvervet den eftertragtede sølvplade.

Venstre hånd - højre hånd

Fortælling om en ulveunge, der gerne vil være detektiv

Fra THE SCOUT — Tegning: THORA LUND

»Hvad har du fået, Ted?«

Ted holdt den bog op, som han lige havde pakket ud af papiret, da Akela uddelte gaver fra juletræet.

»Åh!«

Gingers øjne strålede, da han så på omslaget, som forestillede en politivogn, der holdt ved et gadehjørne, og to politimænd, der tumlede ud, øjensynlig i færd med at fange to mænd, som hurtigt løb op ad gaden. En ødelagt og rygende vogn stod ved fortovskanten.

»Lige noget for dig, Ted,« sagde Ginger.

»Ja, og det er sandt alt sammen,« sagde Ted. »Se! den fortæller dig alt om fingeraftryk og fodaftryk og den slags ting.«

Nogle af de andre ulveunger samlede sig leende om ham. Alle vidste, at det var Teds største ønske at blive politimand som sin onkel Rex, der havde fået en medalje for sit mod ved at tilfangetage to bevæbnede forbrydere. Han ønskede at blive detektiv, og som hans kammerater sagde: »løse skrækelige forbrydelser.«

»Ja, når du har læst alt det, vil du vide så meget, at de vil optage dig i politiet med det samme,« sagde Harry Page.

»Sikken en skam, at vi ikke har nogen forbrydelser her,« sagde Ginger drillende. »Det er det værste ved at bo på landet. Ingen sammenstød og kup, ingen røverier på the Hall, ingen mord i skovene.«

»Nå, I to,« kom det leende fra Akela, »når I er færdige med at planlægge alle disse forbrydelser, så kom og vær med til afslutningen, før vi går hjem.«

Sammenkomsten var forbi, og ulveungerne gik ud i den kolde stjernemat og begyndte at løbe hjem, idet hver bar en gave fra træet. Ted bar sin kostbare bog og tænkte, hvor det var venligt af

Akela at give ham lige akkurat den ting, som han bedst kunne lide.

Han og Ginger, som boede i udkanten af landsbyen, kom forbi indgangen til White Lodge, et stort hus, da Ginger greb sin kammerats arm og fik ham til at stå stille.

I det øjeblik gled en bil, der kom bag dem, forbi og kørte ind ad indgangen til the Lodge.

»Ih!«, sagde Ginger, »ingen advarsel eller noget. Heldigt, at jeg så vognen. Det var mrs. Hewington, som lige er flyttet ind på White Lodge.«

»Ja, det ved jeg,« sagde Ted. »Min moder laver mad til hende, fordi hendes egen husholderske er blevet syg.«

»Hun er selv syg,« sagde Ginger, »hun har altid sin højre hånd i en slynge, fordi hun har fået ar ... ar ... et eller andet.«

»Arthritis,« sagde Ted. »Min moder fortalte mig det, og jeg så hende, da jeg gik op for at hente mor, men det er ikke hendes højre hånd, det er den venstre.«

»Det er den højre,« påstod Ginger. »Jeg ved det, fordi jeg var på postkontoret i dag, da hun kom ind, og chaufføren måtte skrive telegrammet for hende, fordi hun ikke kunne bruge højre hånd.«

»Ja, men jeg ved, det er den venstre. Jeg så det,« sagde Ted.

»Godd. Vi vil se efter næste gang, vi møder hende, og se hvem der har ret. Du er en fin detektiv, hvis du ikke kender forskel på højre og venstre hånd.«

»Jeg vil varme dine ører, unge Ginger,« truede Ted.

Men så, da han nåede døren til sit hjem, forsvandt alle tanker om mrs. Hewington. Døren fløj op, og hans søster, Gwen, stod i lysskæret fra entreen.

»Ted!«, råbte hun med forskrækket stemme. »Gæt engang! Der har

været indbrud på postkontoret, og alle pengene er stjålet!»

Gwen var fuldstændig optaget af historien.

»To mænd!«, råbte hun, »to store mænd med revolvere, og de fik mrs. Walters til at give dem pengene.«

»Jeg tror dig ikke,« sagde Ted. Han troede aldrig på Gwens historier, for sommetider fortalte hun dem kun for at drille ham.

»Det er sandt,« erklærede Gwen. »Spørg du mor.«

Teds mor bekræftede, at det virkelig var sandt, og tilføjede, at mrs. Walters lå i sengen lidende af et chock, for en stor del af penge, frimærker og anbefalede breve var taget af mændene. En af dem havde holdt mrs. Walters op med sin revolver for at forhindre hende i at slå alarm, medens den anden

havde taget indholdet af postkontorets kasse og pengeskab.

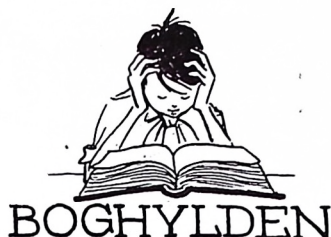
»Det var et held for dem, at ingen kom ind på postkontoret,« endte Teds mor sin beretning. »De var der kun tre minutter. De må have haft det hele planlagt omhyggeligt.«

»Jeg formoder, at de fandt ud af det hele forud,« sagde Ted vidende. »De er kommet og har besøgt postkontoret og har foregivet at købe noget blot for at se, hvordan forholdene var,« udbroød han.

»Puh, ha! Det har vi da allerede fundet ud af,« sagde hans søster Gwen, »herr detektiv!«

»Jeg vil slå dig i hovedet,« truede Ted, eller jeg ville i alle tilfælde gøre det, hvis du ikke var en pige. Gement kalder jeg det.

(Fortsættes i næste nr.)

HANDBØGER FOR BØRN:
Thorkel Vøgg: JEG LØBER
PÅ SKI. — Sven Palle Sørensen: JEG LØBER PÅ
SKØJTER. (3,50 kr. — Erik
Lundsgaards forlag).

Den første bogs forfatter, som er DC i Valby divisionen, er kendt fra Spejdernes Magasins spalter, og jeg kan betro dig, at han har god forstand på skiløb, så bogen være hermed anbefalet på det bedste.

Efter at have studeret »Jeg løber på skøjter«, vil du sikkert føle dig som en hel verdensmester i skøjteløb. Så mangler du blot isen, for at få det bekræftet. De sidste par sider er helliget rulle-skøjteløb.

Emil Brønniche: JEG TRYLLER (4,50 kr. — Erik Lundsgaards forlag).

Her er en lille morsom bog, som med letfattelige forklaringer og tegninger giver anvisning på et par snese elegante tryllesnumre.

Hans Hass: MANTA. (17,50 kr. — Hirschsprungs forlag).

Det er blevet moderne at være frømand, og i denne bog følger vi Hans Hass på hans mere end spændende oplevelser under vandet, hvor han svømmer hen foran gabet af en »Manta«, kæmperokken i Det røde Hav. Bogen er forsynet med mange fine fotografier af havets grådige beboere. Bogen er for større spejdere og skovmænd.

Sk.

FORSIDEBILLEDET med uveungerne fik 2. præmie i **SPEJDERNES MAGASIN's** fotokonkurrence. Det er taget af Svend Loch, Aarhus.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

POLARRÆVEN, Holsteinsborg sender alle de danske spejdere de bedste hilsener med ønsket om et godt nytår. En særlig hilsen til de mange venner vi fik under vort danmarksoophold, vi vil længe minde jeres enestående gæstfrihed.

Efter vor afrejse fra København den 9. oktober kom vi på vej til Grønland over Færøerne og Island. Begge steder kontaktede vi spejdere, og det var en meget stor oplevelse.

Efter en meget hård overfart ankom »Dronning Alexandrine« d. 26. oktober til Holsteinsborg — og sikken en modtagelse vi fik. Den var enestående. Jeg tror nok, at alt, hvad der var af pottplanter i kolonien, var blevet afskåret ved denne lejlighed.

Kommunen har afholdt en velkomstfest for os. Alle spejdere og forældre var inviteret, og der blev

serveret sodavand og kage. En række taler blev afholdt, og jeg viste lysbilleder fra turen. En stor og glædelig overraskelse for os var den gave, som borgmesteren overrakte os fra byens borgere. Det var 500 kr. til hjælp til bygning af vort tropshus.

Poul Madsen.

Falkonerspejderne

har været i Skotland på sommerlejr, og her er en beretning om deres besøg i en kulmine.

Med megen besvær fik vi det ordnet med besøg i en af de store kulminer beliggende ½ times kørsel fra Edinburg. De 24 engelske spejdere maatte blive hjemme, da vi jo var 33, og holdet ville blive for stort.

Englænderne, der selv bor i et kulminedistrikt, havde aldrig været i en mine, så man forstår, det

ikke er så ligetil, men de vil kunne komme derned en anden gang.

Vi ankom til minekontoret beliggende i minebyen kl. 19.00 fredag aften. Pressen modtog os, og mange billeder blev optaget til deres billedbureau og naturligvis med et større interview.

Alle spejderne blev udstyrede som minearbejdere med hjelm og elektrisk lygte i denne og monteret med et kæmpebatteri at fastsætte i bæltet om livet.

Efter udfyldning af mandskabsedler og indregistrering i selskabets bøger over alle, der går under jorden, stillede vi mod skakteleatoren, der holdvis førte os godt 600 meter under jorden.

Undervejs følte man svimmelhed og stærk trykken for ørerne, men med nogle kraftige synkebevægelser klarede man besværighederne og stod for foden af skakten, hvor 4 formænd modtog os. Hernede var der et virvar af vogne og mænd. Lange rækker tipvogne med hver 1 tons kul kørte frem til elevatoren, for at blive sendt op til jordens overflade, hvor jernbanevogne og 3 lokomotiver stod parat for at føre kullene til Leiths udskibningshavn. Herfra sendes dagligt året rundt 6 fuldlastede kulskibe afsted i døgnet.

Medens vi passerede den ca. 1½ km lange gang, måtte alt arbejde med transporter indstilles, og først da vi derude kom ind i en sidegang, kunne vognene atter rulle.

Man forstår deraf, hvorfor det er svært at få tilladelse, da fremmede besøg laver et stort afbræk i arbejdet.

Vi gik ca. 1 km langt af denne gang, så hvordan man efterhånden brød sig frem. Denne gang fulgte de kulførende jordlag og gik yderligere skråt nedad ca. 150 meter.

For hver 20 m er der udhugget en lille 1½ m bred og 3 m dyb sidegang, hvor man ved sprængninger og skred kan frelse sig ind i. Så ved redningsmandskaberne omtrnet, hvor man skal søge ofrene.

Efterhånden som sprængninger er foregået og kullene fjernede, afstives med store ujern, der er dobbelt så svære som jernbaneskiner. Disse er halvrunder, og mellem opstillingerne er 4 meter. Imellem disse bygges op med mursten, og mellem det udsprængte og denne hvalvning fylder man så op med bortsprængte klippestykker. Dette er den sikreste afstivning; da jorden jo stadig arbejder, vil det ellers styrte sammen af det vældige pres. Undervejs så vi flere steder disse svære jernstykker bøjes sammen som var det blik, og man måtte foretage ekstra afstivninger. Vi passede gennem flere luftsulser. Disse var meget svære at åbne, før man havde opholdt sig nogle minutter, og luftens tryk var ens ude som inde. Det var også mærkeligt at slukke sine lygter og da se hvor fuldkommen mørkt, der så blev. Det var komplet umuligt at orientere sig.

Kulvognene trækkes hernede af lange transportbånd, og føres frem i sektioner på 16 vogne. Båndet er i stadig bevægelse, og efterhånden som vognene er klar — 16 ad gangen — påhæftes transportbåndet med en gribeklo, som så er i forbindelse med det antal vogne, og disse føres frem til mineelevatoren.

Vi tog nogle prøver kul med hjem til opbevaring som minde. Vandet sivede ned gennem lagene, og en stor pumpe var anbragt i hver gang. Dennes kapacitet er 3000 liter, som den opslugede i minuttet og sendte til jordens overflade. Uden disse ville gangene blive oversvømmede. Ofte ramte sprængningerne en vandåre, og vandet fossede kraftigt ud.

Alt, hvad vi rørte ved, var sort, og selv lignede vi hurtigt minearbejderne. Sorte på hænder, tøj og ansigt.

Her, hvor livet mange gange er sat på spil, er der et usædvanligt godt forhold mellem ledelse og selv den yngste arbejder, og man sporer glæde hos dem for at være kommet lykkeligt op igen, og mærker deres sorg, hver gang een er kom-

met noget til. Men alle er tilfredse.

Det er underligt hernede, dybt under jorden, at møde så mange travlt beskæftigede folk — i denne mine var ca. 2000 ansatte, og der arbejdedes i hold gennem hele døgnnet på alle årets dage. Formændene fortalte os alt om minens historie, om de mange ulykker, hvoraf de 2 endnu bar men af, og det var interessant at høre, de 2 havde været i minetjenesten i 44 år. Mange begynder som 14-årige og fortsætter gennem hele livet. Besøget under jorden tog 3 timer, hvorefter vi nåede frem til elevatoren igen. Her måtte vi vente, til vognrækken var kommet op, hvorefter det blev vores tur.

Da vi nåede op, fik vi travlt med undersøgelser af det udlånte materiale, som skulle være klar til udløsering, gennem magasinet, som var i et 70×60 meter stort lokale, og omfattede alt udstyr, som der normalt er brug for i arbejdet, derefter op i trængsel i vaskerummene, hvor sæben blev flittigt brugt. Det var jo 33 negre, der var steget op, og som nu skulle gøres til hvide mænd igen.

Ude omkring minen er bygget en by, hvor alle disse mennesker bor. Selskaberne har indrettet sportspladser, kirke og biograf, så det hele danner et stort samfund, som udelukkende er anlagt for kulminefolkene.

Det var en stor oplevelse, som kun bliver de få til del.

Klokken blev mange, før vi nåede hjem til Edinburg igen, men til gengæld varede det ikke mange minutter, før alle var faldet i søvn, og sikkert mange drømte om kulminer.

SJØS.

Sct. Jørgens, Ørkild og Skårup troppe har i år på sommerlejren prøvet noget nyt. Vi ville for en gangs skyld helt være os selv; og vi fandt netop stedet, hvor dette kunne lade sig gøre: Lidt uden for Samsø ligger en lille ubeboet ø, Egholm. Der fik vi lov til at slå lejr.

Vi havde 12 dejlige dage på vores lille ø; det var næsten lige så hårdt at få føden derovre, som det må have været for vores forfædre for nogle tusinde år siden. Brænde, mad, ja selv ferskvand måtte bæres

Fra åbningen af lejrens olympiade.

over vandet ud til øen. Har du nogensinde tænkt over, hvor meget ferskvand man kan bruge i en lejr — og hvor meget, der er nødvendigt. Der var rigtig nok nogle spejdere, der i sommer fandt ud af, at kartofler udmærket kan koges i saltvand — og så sparer man salt.

En nat var vi på smuglerjagt, og efter et par timers hidsig jagt fangede vi de fæle smuglere.

Gogge.

Falsled trop

har af godsejer Hansen, Steensgaard, fået overdraget et gammelt

skovløberhus til brug for troppe, foreløbig for en periode på fem år.

Spejderne har selv udført arbejdet med at istandsætte huset og indrette det til deres eget brug. Der er lokaler for både ulve, spejdere, skovmænd og frørere, og de er alle indrettet både hyggeligt og formålstjenligt. Det bør nævnes, at endog møblerne er lavet af troppepejdere.

Der er ikke indrettet sovepladser i huset, idet der er god telplads på en medhørende grund.

Klintekongens trop, Store Heddinges' sommerlejr i den svundne

sommer gik til Stockholms skærgård. Da det viste sig at være billigere at foretage såvel ud- som hjemturen pr. bus end med tog, tog vi dette befordringsmiddel; men også kun hertil. Tirsdag den 6. juli afrejste vi fra spejderhytten over Helsingør-Helsingborg langs Vättern og nåede lidt syd for Norrköping, hvor lejren blev slået for natten, onsdag middag nåede vi Stockholm, hvor man besøgte staden indtil hen på eftermiddagen, hvor Svenske Scoutrådets udenrigssekretær Bertil Ekeröth kom til stede og hilste på spejderne og i sit automobil losede os det meste af vejen ud til lejrpladsen ca. 30 km fra Stockholm.

»Skatboet«, som stedet hedder, ligger smukt ved Grisslingsfjärden: Selve stedet blev til for 43 år siden på initiativ af Stockholmsdivisionens stifter, kancellirådet Carl Edelstam, der stillede det til rådighed for de svenske spejdere, efter kancellirådets død i 1947 er Skatboet nu en stiftelse under Stockholm Stads myndigheder.

Efter at lejren var rejst i læ af de lyse birke og de store klipper fik alle spejderne et forfriskende bad i fjorden, og næste dag begyndte det herlige liv der kan leves her, fordi der findes alt, hvad en spejder kan ønske sig. Om søndagen var vi på motorbådstur helt ud til den ydre skærgård, det vil sige ca. 30 km øst på, vi anløb først Vindalsö, hvor Sveriges Scoutförbund har sin søspejderhytte, som vi besøgte.

En af de sidste eftermiddage foretog vi en lille motorbådstur til den sydlige del af Grisslingsfjärden, hvor Sveriges Flickors Scoutförbund har deres førertræningshytte samt et par patruljebytter, der var ingen pigespejdere der for tiden, men i stedet for var der en hel lappefamilie, der var taget der ned fra Lapland for at opføre en lappekåte for pigespejderne, og det synes svenskerne vi burde se. Vi havde lejrball med svenske gæster og danskere, der boede i Stockholm. Den sidste aften var vi gæster oppe på selve Skatboet, hvor vi blev trakteret med chokolade, og næste morgen tog vi så afsked med dette dejlige sted, hvor danske spejdere altid er velkomne, og så gik turen over Stockholm hjem.

MERCADO

er den mexicaniske betegnelse for marked, og det navn havde Aalborg kolonnen givet sin store spejderudstilling i Håndværkerforeningens lokaler. Den tre dages udstilling blev på værdig måde åbnet af de gæve nørrejdere lige så gæve chef Jens Hvass.

Foruden de mange boder, der var opstillet, og som skulle være med til at hale den økonomiske succes i land, var der et lejrpanorama, der i høj grad interesserede publikum. Der var nemlig flyttet et lille stykke natur ind på parketgulvet, og her fandtes en patruljelejr i overraskende god gengivelse. Nabolejren bestod af zuluhytter. Selv et lejrkomfur manglede ikke — på visse tider blev her bagt æbleskiver.

Søspejderne havde indrettet sig oppe på scenen, hvor et af patruljelokalene fra søspejderstationen var opbygget. Foran scenen var der en ålborgjolle med sejlene sat.

JUBICAMP

har Glenterne kaldt deres »jubelæums«-lejr, som de afholder i dagene fra den 26. juli til den 5. august ved Marielyst på Falster, for at markere troppens 30-årige beståen.

Lejren bliver en international lejr, og iden er den, at troppe fra forskellige dele af landet del-

tager i lejren sammen med deres frændetrop. Det er meningen, at frændetroppen skal have været på besøg i otte dage forud for lejren. Der er endnu plads for nogle interesserede troppe, og Glenterne vil evt. være behjælpelig med at skaffe udlændinge. Lejrkontingentet er sat til 55 kr., og man håber på at nå op på 6-800 deltagere. Hvis dette er af interesse for jeres trop, kan I skrive til Hans Marlar Knudsen, Strandboulevarden 38, Nykøbing F.

Så er det pennevennetid —

Danske spejders fællesudvalg, postbox 44, København K., beder dig straks gribe pennen og skrive til os, hvis du vil korrespondere med en eller flere af følgende:

1. Engelsk spejder, 14 år, frimærkeinteresseret.
2. Engelsk spejder, 16 år, sportsinteresseret.
3. Amerikanske spejdere (ialt 24) fra 14 år og opefter, allehånde interesser, hjemmehørende i samme trop i Salt Lake City.

Fra et spejderførerkursus i Canada. (Jamboree).

Tilfredshed med mødelokalerne i korpsets hus.

3. BY TROP holdt i november sin årlige sommerlejrmindeaften i de nyindrettede lokaler i korpsets hus på Frydendalsvej 32. Tilstede var med spejdere og ulve ialt 91 personer, som efter film og underholdning bænkedes sig omkring kaffe- og thebordene. En udmærket aften og ikke mindst **udmærkede lokaler til en rimelig pris.** Netop de lokaler som vi har savnet i korpset. Har man een gang været i pejsesalen, kommer man igen, herom hersker ingen tvivl. Lokalerne egner sig ligeledes glimrende til afholdelse af forældremøder.

Vi takker isøvrigt bestyrerparret Nielsen, der på udmærket måde (jeg tænker ikke mindst på den dejlige kaffe med brød) gjorde deres for, at aftenen skulle blive så vellykket som muligt.

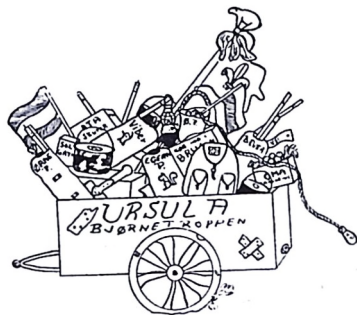
3. By trop.

Prins Hamlets trop, Kronborg division.

Den 15. november fejrede troppen sin 25 års fødselsdag. Troppen benyttede lejligheden til at indvie sin nye fanedug; der blev talt bl. a. troppens stifter, Per Løn. Ved det efterfølgende chokoladebord var der fremmødt 8 af troppens 11 tropsførere gennem de 25 år, og her blev, til glæde for de nuværende drenge, fortalt mangt og meget fra troppens barndom.

Fra tegnerens skitsegang.

Vi giver vor tegner ret. Der er ikke noget at sige til, at den gamle, veljente kærre bærer pusten med et så stort læs.

DYE DAVNE TIL ÆRES SIDDEN

VÆBBERE

5. Odense - Sct. Georgs trop
 - PF Mogens Honoré
 - PF Finn Christiansen
 - PA Fleming Carlsen
 - Lars Bo Knudsen
5. Østerbro trop
 - PA Steffen Jørgensen
- Skansetroppen
 - Poul Bandholtz Jørgensen
1. Bogense trop
 - Kresten Lassen
1. Hellig Anders trop
 - PF Ove Sparre Sørensen
 - PF John Nielsen
1. Charlottenlund trop
 - PF Erwin Gianelli
3. Godthåb trop
 - PA Svend Johannesen
5. By
 - Flemming Ulstrup
6. Godthåb trop
 - Per Henriksen
- Prins Hamlets trop
 - PF Louis Orry Bendtsen
- Terndrup trop
 - Klaus Pedersen
- Fæstningsdrenege
 - Per Borg Knudsen
1. Gelsted trop
 - PF Karl Christian Larsen
 - PA Jørgen Bang
 - Niels Blak Rasmussen

RIDDERE

6. Godthåb trop
 - Flemming Bøgh
 - Kaj Nommensen
1. Hellig Anders trop
 - SM Karsten Thorbek
1. Bogense trop
 - PF Klaus Poulsen

VANDRINGER

- 100 km
 - Prins Hamlets trop
 - PF Lorentz Tom-Petersen
 - 1. Fredericia trop
 - PF Flemming Madsen
 - PF Finn Jochumsen
 - PA Ebbe V. Christensen
 - Fæstningsdrenege
 - PF Poul Ditlevsen
 - PF Jan-Erik Jarnum
 - PF Asger Hansen
 - Christian Bach
 - 3. Odense - Ugletroppen
 - PF Jørgen Larsen
 - Carsten Nielsen
- 90 km
 - 5. Østerbro trop
 - PF Jørgen Lund
 - PF Ib Høftding
 - PA Steffen Jørgensen
- 75 km
 - Sct. Jørgens trop, Svendborg
 - PF Jørgen Andersen
 - PF Torben Pedersen
 - 1. Bellahøj trop
 - PA Arne Petersen
 - Kjeld Andersen
- 60 km
 - Dyssegaard trop
 - Preben Clipcoff
 - Per Duellund
 - Svend Ritzcher Petersen
 - Henrik Steen Olsen
 - Børge Nielsen
 - Skaarup trop
 - PF Asger Henriksen
 - PA John D. Hansen
 - PA Kaj Klinggaard
 - Bent Thomsen

Hans Aage Madsen
Søren Schmidt Nielsen
Fæstningsdrenege
PA Jørn Heilborg
Hans Ellegaard
Terndrup trop
Klaus Pedersen
Frank Nielsen
Aage Svendsen
Ib Jacobsen
Flønertruppen
PF Torben Nielsen
PA Allen Rødsdshagen
Skansetroppen
PF Finn Tougaard
Flemming Christensen
Bent Erdland
Dan Andersen
Jørgen Raddrup

1. KL. SPEJDERE

5. Odense - Sct. Georgs trop
 - PF Bent Bytøft Jensen
1. Absalon trop - Absalon div.
 - PF Povl Magnussen
 - PF Hans Neumann
 - PF Ole Berg
1. Gjentofte trop
 - PF Laurits Ørum
 - PF Jørgen A. Jensen
1. Hellig Anders trop
 - SM Karsten Thorbek
1. Charlottenlund trop
 - PA Ole Hjort
1. Fredericia trop
 - SM Knud Shristensen
6. Godthåb trop
 - Erik Normann Larsen
 - Ole Bisgaard
1. Rudkøbing trop
 - SM Arne Jacobsen
 - PF Jørn Müller

Roverkoret henvender sig til rovere og spejdere over 18 år.

Roverkoret har haft succes og har slået sin eksistensberettigelse eftertrykkeligt fast, og der arbejdes fortsat energisk i koret, der tæller spejdere fra alle 4 korps.

En del rovere er blevet indkaldt til militærtjeneste, og derfor er der blevet plads til nogle grønne og gule spejdere.

Du skal blot møde til prøverne på Sct. Knuds skole hver anden mandag kl. 19,30—22,00. I januar den 3., 17. og 31.

Alle oplysninger hos korets dirigent RIKKI, som du kan træffe på HE. 291.

Roverkoret.

1. Fakse trop

har fejret sin 25-årige beståen med en spejderudstilling på hotel »Fakse«, som mange mennesker besøgte. Troppen havde også benyttet lejligheden til at samle en del gamle spejdere og førere.

har — efter en hastig beregning — fundet ud af, at der desværre ikke kan blive så meget til overs af lemmepengene, at han får råd til at tage til Jamboree i Canada.

Varme ting

i en kold tid

Overtræksluffer

med teddybear foer

8,00 9,00 9,75

Ragg-Votter

orig. norske heluldne

4,75 5,00 5,50 6,00

Raggsokker

Vi fører kun den bedste norske heluldne kvalitet

9	10	11	12
7,50	8,50	9,50	10,50

Orig. norske strømper

lysegrå mønstrede — pragtfuld svær kvalitet

10½	11	11½
11,85		

Nyhed!

Spejderstrømper af Perlon

8	9	9½	10	10½	11	11½			
7,00	7,50	8,00	8,50	9,00	9,50	10,00			
pr. par									
prima heluldne		pr. par	8,00	9,00	9,50	10,00	10,50	11,00	11,00

Skistøvler

prima kvalitet med Greyhound såler

32—33	34—36	37—39	40—44
49,50	55,50	59,50	65,50

tip-top skistøvle med lang snøring

56,50	61,00	67,50	75,50
-------	-------	-------	-------

NB. Skibukser

u. foer	31,00	—	40,00
m. foer	36,00	—	45,00

Norske »Islændere«

til drenge	fra 23,00
til voksne	fra 33,00

Næste annonce giver specielle tilbud i forbindelse med depotets udsalg

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommuneleer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ravn
Kongebrovej 28, Sørg

NØRRE FARIMAGSGADE 29

København K, telf. Palm 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3.50.12
Depotet er korpsets egen forretnings- og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret